

∞ Het Panterwezen ∞

Panter = ander woord voor luipaard.

Miauw

en silhouet rende door het bos van Schemermeer en sprong af en toe over struiken en geknakte boomstammen.

De eerste zonnestralen braken door het bladerdak van de bomen. Ze wierpen een grillig licht op de dichtbegroeide bodem. De hardloper had iets onmenselijks. Er ging een dierlijke kracht van hem uit. Hij had de snelheid en wendbaarheid van een wolf. Maar dan wel eentje die naar muziek luisterde, want de looper droeg oortjes waaruit stevige beats knalden. Dat moest Wilko wel zijn, de Nachtwachter die kon transformeren tot weerwolf. Hij snoof de frisse boslucht op. Oh, wat hield hij van zijn loopritueel 's morgens vroeg, wanneer hij het bos voor zich alleen had.

Maar Wilko was niet alleen. Dieper in het bos stond een groepje van drie mannen. Een van hen was sheriff Cooper. Hij had een tandenstoker tussen zijn tanden geklemd en maakte een praatje met twee jagers. De drie keken op toen Wilko voorbij kwam gejogd.

'Goeiemorgen Cooper!' riep Wilko.

De sheriff knikte nors, maar zei verder niks. Hij had het niet op Wilko begrepen. In zijn ogen zorgde die jongen altijd voor problemen. Hij richtte zich opnieuw tot de jagers.

'Opletten in het bos, begrepen?! Je weet maar nooit wie je hier tegen het lijf loopt', zei hij met een opgetrokken wenkbrauw. Hij keerde zich om, stapte op zijn jeep af en reed weg.

Wat later stond Wilko uit te hijgen tegen een boom. Hij had de muziek uitgezet en genoot van de natuurlijke klanken in het bos. Plots weerklonk er

luid geschreeuw. Wilko schrok. Ergens in het bos zat iemand flink in de problemen! Hij trok een spurtje in de richting van waar het geluid was gekomen. Wilko belandde bij een open plek. Er was geen levende ziel te bespeuren. Toch klopte er iets niet. Toen viel zijn blik op twee hoopjes kledij. Naast elk hoopje lag ook een jachtgeweer.

Net toen hij de spullen van naderbij wilde bekijken, hoorde hij iets kraken in het struikgewas. Er kwamen twee zwarte katten tevoorschijn. Ze liepen behoedzaam op de kleren af, roken eraan en begonnen vervolgens heel hard te blazen naar Wilko. Die gromde terug en de poezen schoten ervandoor als een pijl uit een boog.

'Hela! Wat doe jij hier?' klonk het bars.

Wilko draaide zich om en keek recht in het gezicht van Cooper. De ogen van de sheriff dwaalden af naar de jachtgeweren. Er kwam een verbeterd trek om zijn mond.

'Ga weg van die jachtgeweren', siste de sheriff.

'Relax, Coop. Ik hoorde die mannen schreeuwen en...'

Wilko kreeg niet de kans zijn zin af te maken.

'Waar zijn ze?' snauwde Cooper.

'Geen idee. Misschien moeten we ze zoeken.'

Wilko stapte op de kledij af.

'Blijf staan!' riep Cooper.

Hij sprong naar Wilko, greep hem bij de arm en trok hem achteruit.

'Hier gaan we weer', mompelde Wilko in zichzelf. Hij wist dat hij in de ogen van Cooper altijd verdacht was, maar echt wennen deed het niet.

Cooper keek naar de kledij en speurde wantrouwig in het rond.

'Jij wilde zeker je sporen uitwissen? Bewijzen laten verdwijnen, is strafbaar jongen', zei hij met fingekeknepen ogen.

'Ik heb hier niks mee te maken!' beet Wilko hem fel toe.

Cooper zette zijn wijsvinger op Wilko's borstkas. 'Juist. Jij hebt er nooit iets mee te maken, toch?' klonk het bitsig. 'Maar toch kom ik je altijd tegen op dit soort van plaatsen.'

Wilko sloeg Coopers hand weg.

Meteen kwam de sheriff in actie. Hij greep Wilko vast en sloeg hem in de boeien. 'Dat is weerspannig gedrag, vriend. Kom jij maar even mee naar het bureau.'

In de herberg waren Vladimir en Keelin al druk in de weer. Er was een hoop werk te doen.

'Dat heeft Wilko weer goed bekeken', zei Vlad. 'Meneer zal wel gaan joggen terwijl wij de handen uit de mouwen steken.'

Keelin keek bezorgd. 'Hij had al lang terug moeten zijn. Hopelijk is er niks gebeurd.'

'Ach, je kent Fifi', lachte Vlad. 'Alles wat moet, daar doet hij niet aan mee.'

Keelin glimlachte. Vlad had gelijk. Toen viel haar blik op een vreemd gezicht.

'Heeft u nog een kamer vrij?' vroeg een iets oudere vrouw aan Sacha.

'Ja hoor, dat hebben we zeker.'

Mag ik even uw naam?'

'Ik ben Catherina Weex', antwoordde de vrouw.

De telefoon rinkelde.

'Ik neem wel even op', zei Vladimir. 'Dan kan jij mevrouw Weex verder helpen.'

Hij pikte de hoorn van de haak. 'Schemermeer Gastenhuis, goeiemorgen.'

Aan de andere kant klonk de stem van Wilko.

'Hallo Ella, het is Wilko.'

Vladimir wenkte Keelin.

'Wat is er?' vroeg hij aan Wilko.

'Ella, ik ga een beetje later zijn. Ik zit bij Cooper.'

'Cooper?' zei Vladimir. 'En hij zit waarschijnlijk mee te luisteren? Daarom noem je mij de hele tijd Ella.'

'Yep. Maar wees niet gealarmeerd. Er zijn geen problemen', zei Wilko heel nadrukkelijk.

'Met andere woorden: we zitten met een Nachtwachtprobleem', fluisterde Vladimir.

'Natuurlijk. Het gaat om een misverstand. Dat zal ik Cooper wel bewijzen, hier in het politiebureau.'

'We komen eraan!' antwoordde Vlad. Hij draaide zich om en keek Keelin veelbetekenend aan. 'Tijd om te gaan.'

Keelin knikte, maar spitste haar oren. Die Catherina Weex wekte haar argwaan. 'Ik wil graag een rustige kamer', zei de vrouw tegen Sacha.